ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ένας νεαρὸς ἐπαναστάτης τοῦ 1862 καὶ ἡ περίεργη ζωή του. Ὁ Τέλης Πετσάλης στὸ Μεντρεσέ. Τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὴν κυρὰ Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου. Ὁ Πετσάλης καὶ ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης. «Διαλυθῆτε, πολῖται!» Ὁ Τέλης καὶ τὸ πάθημά του στὸ Μόντε Κάρλο. Ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός. Ὁ Τέλης στὸ Πτωχοκομεῖο Ἀθηνῶν. Οἱ διευθυνταὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Ἡ τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Τέλη.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πιὸ χαριτωμένους κοσμικοὺς τύπους τῶν Ἀθηνῶν ἦταν καὶ ὁ Τέλης Πετσάλης, λείψανο τῆς περίφημης γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ δρᾶσι της «Χρυσῆς Νεολαίας». Ὁ Πετσάλης ἀνῆκε σὲ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Ἠπείρου. Ὁ πατέρας του ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρώτους καθηγητὰς τῆς Ἰατρικῆς στὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο. Ἕνας θεῖος του, ὁ Ἀθανάσιος Πετσάλης, διεκρίθη ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ρήτορας τῆς πρώτης Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ ὁ πατέρας του καὶ ὁ θεῖος του ἦσαν ἄνδρες φιλελευθέρων ἀρχῶν, ἑπομένως ὁ Τέλης μεγάλωσε μέσα σὲ μιὰ ἐπαναστατικὴ ἀτμόσφαιρα.

Στὴν ὁμάδα τῆς ἀντιοθωνικῆς νεολαίας, ὁ Τέλης ἀποτελοῦσε τὴν θερμὴ ψυχή της. Τὰ ζωηρότερα μέλη της ἦσαν ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης, ὁ Ἀναστ. Γεννάδιος, ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ Δημήτριος Ράλλης, ὁ Ἀριστείδης Γλαράχης, ὁ Ἀριστείδης Δόσιος, οἱ ἀδελφοὶ Καναλλόπουλοι καὶ ἄλλοι. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶχαν κηρυχθῆ ὑπὲρ τῆς μεταπολιτεύσεως καὶ βοηθοῦσαν τὰ διάφορα στασιαστικὰ κηρύγματα.

Ἡ ἀστυνομία κάθε τόσο ἔπανε μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς φυλάκιζε στὸν Μεντρεσέ. Τότε, ἀντὶ νὰ καταραϊνθῆ τὸ πάθος των ἐναντίον τῆς δυναστείας, ἀπεναντίας δυνάμωνε πιὸ πολύ, ὥσπου ἔφτασε στὴν ἀπόπειρα τοῦ Δοσίου ἐναντίον τῆς βασίλισσας Ἀμαλίας. Ὁ μανιώδης αὐτὸς ἀντιδυναστικός, τὴν ἐπαραφύλαξε, ὅταν γύριζε καβάλλα στὸ ἄλογό της ἀπὸ τὸν περίπατο, καὶ τὴν πυροβόλησε, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτὶ τοῦ Σκουλούδη, στὴν πλατεῖα Συντάγματος. Μετὰ τὴν ἀπόπειρα αὐτήν, ὁ Μεντρεσὲς ἐγέμισε ἀπὸ μέλη τῆς «Χρυσῆς Νεολαίας». Τότε φυλακίστηκε καὶ ὁ Τέλης Πετσαλης, ὁ ὁποῖος μέσα στὴ φυλακὴ δὲν ἔπαψε νὰ βγάζη λόγους καὶ νὰ τραγουδῆ τὴν «Μασσαλιώτιδα», μαζὺ μὲ τὸν Ἀχιλ. Παράσνο. Τέλος μιὰ νύχτα ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία ἐξεθρονίσθησαν καὶ οἱ φυλακισμένοι ξαναβρῆκαν τὴν ἐλευθερία τους, γιὰ ν' ἀνακηρυχθοῦν «σωτῆρες τῆς πατρίδος».

* * *

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας καὶ τὸν σχηματισμὸ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, ἀπεφασίσθη νὰ προσκληθῆ ἀπὸ τ' Ἀνάπλι ἡ κυρία Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου, ἡ «Μητέρα τῆς Ἐπαναστάσεως», ποὺ εἶχε παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴ Ναυπλιακὴ ἐξέγερσι τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1862. Ἕνα πολεμικὸ πλοῖο — ἕνας «ἀτμοδρόμων» — ἐπῆγε στὸ Ἀνάπλι γιὰ νὰ τὴν μεταφέρη στὴν συγκινημένη πρωτεύουσα, ὅπου ἡ νεολαία τῆς ἐτοίμαζε μεγάλη ὑποδοχή. Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέθεσε στὸν Τέλη Πετσάλη νὰ προσφωνήση τὴν «Μητέρα τῆς Ἐπαναστάσεως».

Ἡ προσφώνησις θὰ γινόταν ἔξω ἀπ' τὸ καφφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος», ποὺ ὑπῆρξε τὸ ἐπαναστατικὸ κέντρο τῶν ἀντιοθωνικῶν. Πράγματι, ἡ ὑποδοχὴ τῆς «Κυρὰ - Καλλιόπης» ἔγινε ἀποθεωτική. Τὴν συνώδευσαν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὅλα τ' ἀμάξια τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως τὴν περίμεναν γιὰ νὰ τὴν ζητωκραυγάσουν χιλιάδες λαοῦ. Ἀλλ' ὁ Τέλης, ὅσο πλησίαζε ἡ στιγμὴ νὰ τὴν προσφωνήση, τόσο ἡ ταραχὴ τὸν κυρίευε περισσότερο. Εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω τὸν λόγο του καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ προκαλοῦσε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ στοὺς ἐπισήμους ξένους καὶ στὸ πλῆθος ποὺ θὰ τὸν ἄκουγε.

Τέλος ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἔφτασε. Τὸ ἁμάξι τῆς Κυρὰ - Καλλιόπης — ποὺ ἄστραφτε ὅλη ἀπὸ ὠμορφιὰ — ἔφτασε. Ὁ Τέλης ἀνέβηκε ἐπάνω στὶς σκάλες τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ συγκίνησι, ἄρχισε ἔτσι :

—Ὑποδεχόμεθα σήμερον, εἰς τὸ δαιμόνιον Ἄστυ, τὴν κοιτίδα αὐτὴν τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν, τὴν κυρίαν Ρολὰν τῆς Ἑλλάδος !... Ἡ κυρία Ρολάν, ἡ κυρία Ρολάν... ἡ κυρία Ρολάν...

Ὁ δυστυχὴς Τέλης ξέχασε τὴ συνέχεια τῆς προσφωνήσεως. Ἡ γλῶσσα του μπερδεύτηκε κι' ἐτραύλιζε, μὴ μπορῶντας νὰ προχωρήση. Ἡ Κυρὰ - Καλλιόπη — ποὺ δὲν ἦταν μόνο ὡραία καὶ τολμηρή, ἀλλὰ καὶ ἐκτάκτως μορφωμένη καὶ προπαντὸς ἔξυπνη — κατάλαβε τί συμβαίνει στὸν ρήτορα. Ἐπῆρε, λοιπόν, μὲ τὰ δύο της χέρια τὸ νεανικὸ κεφάλι τοῦ Τέλη, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ εἶπε :

—Ὁ ἀσπασμὸς αὐτὸς ἀπευθύνεται στὴν ἡρωϊκὴ νεολαία τῆς Ἐπαναστάσεως !...

Κι' ἔτσι ὁ ταραγμένος νεαρὸς ρήτωρ ξαναβρῆκε τὴν ψυχή του...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης, θυμήθηκε τὸν φίλο του τὸν Πετσάλη καὶ τὸν διώρισε γραμματέα τοῦ ὑπουργείου του. Ὁ Πετσάλης βρῆκε....ὑπερβολικὴ γι' αὐτὸν τὴ θέσι, καὶ ὅταν παρουσιάστηκε νὰ ὁρκισθῆ, εἶπε στὸν ὑπουργό :

—Κύριε ὑπουργέ, ἡ θέσις τοῦ γραμματέως εἶνε ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου. Διορίσατέ με γραφέα, παρακαλῶ.

Ὁ ὑπουργὸς ἀπάντησε :

—Καϋμένε Τέλη, ὁσάκις ἀνοίξεις τὸ στόμα σου, θὰ πῆς καὶ μιὰ ἀνοησία. Δόσε τὸν ὅρκο τώρα, γιατί ἔχω καὶ ἄλλες δουλειές, καὶ πήγαινε ν' ἀναλάβης τὰ καθήκοντά σου.

Ὁ Πετσάλης ἔκανε νὰ μιλήση, ἀλλ' ὁ Μαυρομιχάλης τὸν σταμάτησε :

—Πάψε, θὰ τὰ κάνης πάλι θάλασσα, ὅπως στὴν ὑποδοχὴ τῆς Κυρὰ - Καλλιόπης !

Καὶ ὅμως, ὅταν ὁ Πετσάλης ἄνοιγε τὸ στόμα του, κάθε ἄλλο ἔλεγε, παρὰ ἀνοησίες. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δροσερώτερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς του, ἀληθινὰ Ἀττικό. Εἶχε σωστὴ τὴν ἀντίληψη τοῦ κωμικοῦ κι' ἐσατύριζε τὰ πάντα. Στὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης ἐσταδιοδρόμησε, ἀλλὰ συγχρόνως φιλολογοῦσε, ἀσχολούμενος κυρίως μὲ τὴν κριτικὴ τοῦ θεάτρου. Τοῦ ἄρεσε ὑπερβολικὰ τὸ θέατρο.

Τὸ καλοκαῖρι φοροῦσε κατάλευκα λινά, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἄννινος ἔγραψε ὅτι «ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Τέλη Πετσάλη ἡ Δικαιοσύνη ἐμφανίζεται πάλλευκος» !...

Ὅταν ὁ ὑπουργὸς Ἀν. Σιμόπουλος τὸν ρώτησε κάποτε γιατί δὲν γράφει ἰδιοχείρως τὰ ἔγγραφα, ὁ Πετσάλης ἀπάντησε :

—Ἀπὸ φόβο μὴ στάξει καμμιὰ μελανιὰ στὰ ροῦχα μου...

Ὅταν ἐτελείωνε τὴν ἐργασία του, ὁ Τέλης φανερωνόταν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅπου εὕρισκε τοὺς παληούς του φίλους, τὸν Λάμπρο Κορομηλᾶ, τὸν Ἀντώνη Μομφερράτο, τὸν Κόκκο καὶ ἄλλους, ποὺ τὸν περίμεναν γιὰ νὰ χαριτολογήσουν μαζύ του. Ἔλεγαν πολλά, θυμόνταν τὶς ἐπαναστατικὲς ἡμέρες καὶ ὅταν πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Τέλης σηκωνόταν ἄξαφνα καὶ φώναζε τὴν προσταγὴ τῶν ἐφίππων χωροφυλάκων τῆς Ὀθωνικῆς ἐποχῆς :

—Διαλυθῆτε, πολῖται !...

Καὶ ἡ φιλικὴ παρέα διελύετο.

* * *

Ἔτσι πέρασαν πενῆντα χρόνια. Ὁ Τέλης ἦταν κοσμικὸς τύπος. Τοῦ ἄρεσαν τὰ κουβεντολογήματα μὲ τὶς κυρίες — μιλοῦσε ὡραῖα τὰ Γαλλικὰ — τοῦ ἄρεσαν τὰ καλὰ γεύματα, τὰ ταξειδάκια στὴ Νίκαια ἢ στὸ Παρίσι, καὶ λιγάκι ὁ...τζόγος. Κάποτε μάλιστα, ταξειδεύοντας στὸ Παρίσι, σταμάτησε στὸ Μόντε Κάρλο, ἔχασε στὴ ρουλέττα ὅλα του τὰ χρήματα καὶ δὲν εἶχε οὔτε τὸ ναῦλο του γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὴν Ἑλλάδα ! Στὶς περιστάσεις αὐτές, ὡς γνωστόν, φανερώνεται κάποιος, ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεός, καὶ σώζει τὴν κατάστασι. Φανερώθηκε, λοιπόν, καὶ στὸν κακότυχο Τέλη ὁ φίλος του Γεώργιος Καγιᾶς καὶ τὸν ἔσωσε, μὲ τὸ σχετικὸ θαλασσοδάνειο. Ὁ Καγιᾶς αὐτὸς (ἄλλος περίφημος τύπος), ἔχασε ἀργότερα στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅλη του τὴν περιουσία καὶ αὐτοκτόνησε. Καὶ ὁ Πετσάλης τὸν ἔκλαψε μὲ πόνο. Ἔβαλε μάλιστα καὶ πένθος στὸ λινό του μανῆκι.

Ὁ Τέλης ἔμεινε «ἁμαρτωλὸ γεροντοπαλλήκαρο» — ὅπως ἐχαρακτήριζε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Τοῦ ἄρεσαν ἡ ὡραῖες γυναῖκες, καὶ μάλιστα ἡ....πρόθυμες, στὶς ὁποῖες ἔγραφε τὸ στερεότυπο μπιλλιετάκι :

«Ἀγαπητὴ φίλη, θὰ ἔλθω τὸ ἀπόγευμα νὰ ζαχαρώσωμεν».

Καὶ ἦταν πάντοτε φίλος γενναιόδωρος. Ἐπίσης στὰ χαρτιὰ ἔχανε σημαντικὰ ποσά. Ἔτσι ὅλη του ἡ περιουσία, ἀκόμη καὶ ἡ κληρονομία ἀπὸ ἕναν ἀδελφό του, ποὺ πέθανε στὴ Βράϊλα, φαγώθηκε μεταξὺ ἔρωτος καὶ πρασίνης τραπέζης. Ὁ Τέλης ζοῦσε πειὰ μόνο μὲ τὴ σύνταξί του, 300 δραχμὲς τὸ μῆνα.

Ἤρθαν καὶ ἡ στενόχωρες μέρες τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ποὺ ἔκαναν δύσκολη τὴ ζωὴ στὴν Ἀθήνα. Ὁ Πετσάλης γύριζε στὰ χωριὰ τῆς Κορινθίας, γιὰ νὰ ἐπαρχῆ στὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς του. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἶχε εἰσβάλει ἡ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς. Ὁ Πετσάλης ἀγαποῦσε τ' αὐγὰ καὶ θύμωνε μὲ τοὺς χωρικούς, ποὺ τ' ἀκρίβαναν. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίση στὴν πρωτεύουσα.

Καὶ τότε, ὁ ἀρχοντομαθημένος Πετσάλης, ὁ ἄνθρωπος τῶν σαλονιῶν, ὁ ἀρχαῖος ὑπάλληλος τοῦ κράτους, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη, στὸ Πτωχοκομεῖο, ὅπου παρεχώρησε καὶ τὴν μηνιαία του σύνταξι. Ἐκεῖ ζοῦσε σὰν φιλόσοφος, ἀνάμεσα στ' ἄλλα γεροντάκια, λέγοντας :

—Τὸ κρίμα τοῦ Ὄθωνα μὲ παιδεύει ! Ἦταν ἔγκλημα κεῖνο ποὺ κάναμε στὰ 62, γιατί ὁ Ὄθων ἦταν πατριώτης βασιλιᾶς !...

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ Πετσάλης ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Πτωχοκομεῖο καὶ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιὸ)

Ἀδόλφος Μανζοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ — στὴν Ἀμερικὴ τοὐλάχιστον — νὰ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψοτέρους ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, ἔδωσε τελευταία στὸν συντάκτη ἑνὸς περιοδικοῦ τοῦ Χόλλυγουντ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη, μὲ θέμα : «Τί θὰ ἔκανα ἂν ἤμουν γυναῖκα !...».

—...Ἂν ἤμουν γυναῖκα, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Μανζοῦ, δὲν θ' ἄφηνα πολὺ μεγάλα καὶ πολὺ μυτερὰ τὰ νύχια μου, γιὰ νὰ μὴν προξενῶ φόβο στοὺς ἄνδρες, καὶ δὲν θὰ τὰ ἔβαφα ποτὲ κατακόκκινα, σὰν βυθισμένα στὸ αἷμα... Μὲ τὴν ἴδια διάκρισι θὰ χρησιμοποιοῦσα καὶ τὸ κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη μου. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ φαίνεται τὸ στόμα σὰν ματωμένη πληγή... Δὲν θ' ἀφαιροῦσα τὶς τρίχες τῶν φρυδιῶν μου σὲ βαθμὸ ν' ἀποτελοῦν μονάχα μιὰ λεπτή, ἀντιαισθητικὴ γραμμή. Δὲν θὰ κάτνιζα στὸ δρόμο, δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσα τεράστιες πίπες, δὲν θὰ περνοῦσα ὅλες τὶς ὧρες μου κάνοντας σπόρ, δὲν θὰ ἔβγαινα ποτὲ ἔξω χωρὶς κάλτσες, δὲν θὰ βασάνιζα ποτὲ τοὺς ἄνδρες μὲ μιὰ ὄσκοπη φιλαρέσκεια...

Καὶ ὁ Ἀδόλφος Μανζοὺ συμπλήρωσε, μὲ πονηρὸ χαμόγελο :

—Ἂν ἤμουν γυναῖκα, τέλος, δὲν θὰ παρέλειπα ποτὲ νὰ πάω νὰ δῶ φίλμ, στὰ ὁποῖα θὰ ἔπαιζε ὁ Μανζού, γιατί, ἂν ἤμουν γυναῖκα, θὰ πίστευα βαθειὰ πὼς ὁ πιὸ χαριτωμένος ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Ἀδόλφος Μανζού !...

* * *

Οἱ κινηματογραφικοὶ κύκλοι τῆς Γαλλίας ἀναστατώθηκαν τελευταῖα ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς διαδόσεως ποὺ κυκλοφόρησε μὲ τόση ἐπιμονή, ὥστε κατάντησε νὰ γίνῃ πιστευτή, ἂν καὶ...ἀπίστευτη ! Σύμφωνα μὲ τὴ φήμη αὐτή, ὁ Μωρὶς Σεβαλλιὲ ἀποφάσισε νὰ κάνῃ σύντομα τοὺς γάμους του μὲ τὴν συμπαθεστάτη ὡς ἠθοποιό, ἀλλ' ἀπαισία...ὡς γυναίκα —καὶ ὑπερήλικα ἐξάλλου !—Μαργαρίτα Μορένο...

Κατόπιν τῆς διαδόσεως αὐτῆς, ὁ Σεβαλλιὲ καὶ ἡ Μορένο ὑποχρεώθηκαν, δυὸ - τρεῖς μέρες στὴ σειρά, νὰ στέκωνται ἀπὸ τὸ πρωῒ ὧς τὸ βράδυ μπρὸς στὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ νὰ διαψεύδουν, σὲ κείνους ποὺ τοὺς ζητοῦσαν συμπληρωματικὲς πληροφορίες, τὴν εἴδησι τοῦ γάμου τους !

Σ' ἕναν, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς φίλους της ἡ Μαργαρίτα Μορένο εἶπε, τρέμοντας ὁλόκληρη ἀπὸ ἀγανάκτησι :

—Ὦ ! ἂν ἤξερα ποιὸς εἶνε ὁ φαρσὲρ ποὺ μᾶς ἔπαιξε τὸ ἄσχημο αὐτὸ παιχνίδι, θὰ ἤμουν πρόθυμη νὰ τὸν παντρευτῶ...γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ !..

Ἡ στιχομυθία αὐτὴ ἔφτασε στ' αὐτιὰ τοῦ Σεβαλλιέ, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἀμέσως στὴν συνάδελφό του τὸ ἑξῆς σύντομο σημείωμα :

«Μετανοῶ εἰλικρινῶς γιὰ τὴ φάρσα ποὺ ἔπαιξα καὶ στοὺς ...δυό μας, γιατί ἐγὼ ἔθεσα σὲ κυκλοφορία τὴ φήμη ὅτι πρό-

Ὁ Ἀμερικανὸς κωμικὸς τοῦ Θεάτρου Γκροῦχο Μάρξ, ὁ ὁποῖος ἔρχισε τελευταῖα νὰ παίζῃ καὶ σὲ φίλμ, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία

κειται νὰ παντρευτοῦμε, καὶ σᾶς παρακαλῶ....νὰ μὴν ἐπιμένετε στὴν ἐκδίκησί σας!»

* * *

Τελευταῖα οἱ Ἀμερικανοὶ διάβαζαν κατάπληκτοι στὶς ἐφημερίδες τους τὴν παρακάτω ἀσυνήθιστη εἰδοποίησι :

«Ζητεῖται πρὸς ἀγορὰν ταῦρος με μεγάλην ράχιν».

Τὴν δημοσίευσι αὐτὴ τὴν ἔδωσε στὶς ἐφημερίδες ὁ Σέσιλ ντὲ Μίλ, ὁ σκηνοθέτης τοῦ «Σημείου τοῦ Σταυροῦ», ὁ ὁποῖος γυρίζει τώρα στὰ στούντιο τῆς «Παραμάουντ» ἕνα νέο φίλμ ἱστορικῆς ὑποθέσεως, τὴν «Κλεοπάτρα». Καὶ ζητάει ἕναν ταῦρο μὲ φαρδιὰ ράχι, ἐπειδὴ σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας του θὰ ἐμφανίση μιὰ μικρὴ χορεύτρια νὰ χορεύῃ στὶς πλάτες τοῦ ζώου.

Στὸ μεταξύ, τὰ ἀπέραντα στούντιο τῆς «Παραμάουντ» ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ μουγκρίσματα τῶν θηρίων, ποὺ συγκέντρωσε ἐκεῖ ὁ σκηνοθέτης, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ στὸ καινούριο του φίλμ !...

* * *

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἐπίσημος ἡλικία μερικῶν ἀστέρων :

Ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ εἶνε σήμερα 37 χρόνων. Ὁ Ἰβὰν Μοζοῦκιν 44. Ὁ Ἰβὰν Πέτροβιτς 35 (καὶ ἔχει πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ παίζῃ σὲ φίλμ, γιατί...παραπάχυνε !). Ὁ Ζὰν Μυρὰ 44. Ὁ Φρέντερικ Μὰρς 38. Ἡ Κάτε φὸν Νάγκυ 23. Ἡ Λέϊλα Χάϊαμς 26. Ἡ Μπριγκίτε Χὲλμ 27. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ 31.

* * *

Προμηνύονται ἄφθονα καὶ ἐνδιαφέροντα συνοικέσια μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Τὰ πιθανώτερα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε : Τοῦ Ἀντρὲ Ροὰν μὲ τὴν Ντόλλυ Νταῖβις καὶ τοῦ Ζὰν Μυρὰ μὲ τὴν Ἀνναμπέλλα. Γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅμως αὐτὰ τὰ συνοικέσια, πρέπει πρῶτα ἡ Ντόλλυ Νταῖβις ν' ἀποφασίση ν' ἀναθέση σὲ ἄλλα χέρια τὴν συντήρησι τῆς...ψωρῆς ἀρκούδας της, ἡ ὁποία τῆς ἀπασχολεῖ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας, καί, δεύτερον, νὰ κόψῃ ὁ Μυρὰ τὴν ἐξωφρενικὴ συνήθειά του νὰ κάνῃ μακρινὰ ταξείδια, χωρὶς νὰ παίρνῃ κανένα μαζύ του καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιῆ κανένα περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του !...

Ἡ Μαίη Γουὲστ τελευταῖα ζήτησε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη δημοτικότητα, ποὺ ἀπόχτησε, γιὰ ν' ἀνεβάση στὸ θέατρο διὸ παληά της ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ παράστασις εἶχε ἀπαγορευθῆ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ θυμοῦνται, βέβαια, ἀπὸ ὅσα ἔχουμε γράψει μέχρι σήμερα γιὰ τὴν καλλιτέχνιδα αὐτήν, ὅτι ἡ Μαίη Γουὲστ, πρὶν ἀφοσιωθῆ στὸν κινηματογράφο, ὑπῆρξε θεατρικὴ συγγραφεύς.

Ὡστόσο, ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε καὶ πάλιν τὴν παράστασι τῶν δύο αὐτῶν δραμάτων, γιατί ἡ τολμηρὰ συγγραφεὺς πραγματεύεται σ' αὐτὰ ἔρωτες ἀκατανομάστους, ἔρωτες ποὺ προκαλοῦν τὴν βδελυγμία καὶ τὴ φρίκη κάθε λογικοῦ ἀνθρώπου...

* * *

Ὁ Ἰβὰν Μοζοῦκιν, ὁ συμπαθὴς πρωταγωνιστὴς τόσων φίλμ, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προληπτικοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου. Συγκεκριμένως τὸ ἔχει σὲ γρουσουζιὰ νὰ τὸν συγχαρῆ κανεὶς γιὰ τὸ παίξιμό του, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος ἑνὸς φίλμ.

Ὅταν ἔπαιζε πέρυσι τὸν «Καζανόβα», ὁ σκηνοθέτης ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ μαεστρία τοῦ Μοζοῦκιν, ὥστε, σὲ μιὰ στιγμή, λησμονῶντας τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ καλλιτέχνου, φώναξε :

—Μπράβο, Μοζοῦκιν ! Εἶσαι ὑπέροχος !...

Ὁ Μοζοῦκιν ταράχτηκε, ἔμεινε λίγο σκεφτικὸς καὶ ὕστερα εἶπε :

—Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν θὰ προβληθῆ στὴν ὀθόνη !..

—Μά, αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη σκηνὴ τοῦ ἔργου ! τραύλισε ὁ σκηνοθέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε μετανοήσει γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό του.

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο ! Καὶ ἐπιμένω σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶπα !...

Κι' ὁ σκηνοθέτης ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση, γνωρίζοντας ἐκ πείρας πόσον ἀμετάπειστος εἶνε ὁ Μοζοῦκιν.

* * *

Ὁ Γκὰρυ Κοῦπερ ἀνανέωσε γιὰ τρία χρόνια τὸ συμβόλαιό του μὲ τὴν «Παραμάουντ», μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ ὑποβάλωνται πρῶτα ὑπὸ τὴν κρίσι του τὰ σενάρια τῶν φίλμ, στὰ ὁποῖα θὰ παίζῃ καὶ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδεικνύῃ αὐτὸς στὴν Ἑταιρεία τὴν «παρτεναίρ» του.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ Γκὰρυ Κοῦπερ δήλωσε στοὺς κινηματογραφικοὺς ρεπόρτερς τοῦ Χόλλυγουντ :

—Τώρα μονάχα θὰ μπορέσω νὰ δημιουργήσω μερικὰ καλὰ φίλμ. Ὥς τώρα ἤμουν δεσμευμένος εἴτε ἀπὸ ἀνόητα σενάρια, εἴτε ἀπὸ «παρτεναίρ» ἡ ὁποῖες μοῦ ἦσαν ἀντιπαθητικές...

Μεταξὺ τῶν «παρτεναίρ» αὐτῶν ἦταν καὶ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ.. Μὰ ἡ Μάρλεν ἀπέκρουσε κάποτε μιὰ ἐρωτικὴ πρόταση τοῦ Κοῦπερ... Καὶ φαίνεται ὅτι ὁ Γκὰρυ Κοῦπερ δὲν ἐννοεῖ νὰ τῆς τὸ συγχωρήση αὐτό...

φανερώνονταν στὰ κέντρα, μὲ τὴν αἰωνία του καφετιὰ γοῦνα, λείνανο κι' αὐτὴ περασμένων μεγαλείων, καὶ βαδίζοντας ἀργά, ἀλύγιστος. Διατηροῦσε ὥς τὰ βαθειὰ του γεράματα τὴ σαρκαστική του εὐφυΐα. Ἐσύχναζε στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων, ὅπου τὸν ἀγαποῦσαν διευθυνταὶ καὶ συντάκται. Τοὺς διευθυντὰς ὅμως τοὺς ἔλεγε κατάμουτρα...λωποδύτες ! Ἔμπαινε, παραδείγματος χάριν, στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ χτυπῶντας τὴ μαγκούρα του, ἔλεγε :

—Καλησπέρα, λωποδύτη !...

Κανενὸς ὅμως δὲν τοῦ κακοφαινόταν καὶ ὅλοι γελοῦσαν, γιατί ἤξεραν ὅτι ὁ Τέλης εἶχε χρυσῆ καρδιά.

Ἕνας δημοσιογράφος τῆς παληᾶς ἐποχῆς τὸν συνάντησε μιὰ μέρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ τοῦ εἶπε :

—Κάτι μὲ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα ἔχεις ντραβέρια, Τέλη ;

—Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος, σοβαρὰ τάχα. Ἤρθα νὰ ἐγγραφῶ γιὰ χίλιες μετοχὲς τοῦ νέου δανείου !...

Κι' ἔπειτα, ξαναπαίρνοντας τὸ ὕφος τῶν χωροφυλάκων τοῦ 1862, φώναξε :

—Διαλύσου, πολίτη !...

Καὶ ἔφυγε γελῶντας.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Τέλης Πετσάλης, μιὰ χειμωνιάτικη τοῦ 1925 νύχτα, πέθαινε σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο τοῦ ἀσύλου τῶν γερόντων καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν ἔσβυσε καὶ τὸ τελευταῖο λείψανο τῆς «Χρυσῆς Νεολαίας».